

Milaan

‘Wat hebben jullie allemaal voor leuks gedaan in de meivakantie?’ vraagt meester Ruud. Hij aait over zijn T-shirt. ‘Ik heb gewinkeld met mijn moeder, twaalf boeken gelezen en gegamed.’

Hij wrijft in zijn handen en kijkt de klas rond. Met het puntje van mijn schoen probeer ik een verdwaald confettirondje uit het tapijt te schoppen. Wat niet lukt.

Ik kijk naar de klok boven het digibord. Dan steek ik mijn vinger op en schuif mijn hand daarna snel terug onder mijn billen.

‘Elif, wil jij als eerste?’

‘Nee. Ik moet plassen.’

De meester kijkt met een scheef oog naar de klok.

‘Eerst dit rondje. Daarna mag je.’

Hij zet zijn handen in zijn zij. ‘Wie wil iets kwijt over de vakantie?’

Van de dertig vingers gaan er negenentwintig tegelijk de lucht in. Die van mij zit vast tussen mijn stoel en mijn billen.

De meester wijst Coco aan. Logisch, ze zit vooraan.

‘Wij zijn in Disneyland Parijs geweest. En we logeerden in het hotel.’

‘Zo zo,’ knikt de meester.

‘Ik was in Movie Park Germany en ik ging in alle achtbanen,’ roept Sayan erdoorheen.

Coco geeft hem een por met haar elleboog. ‘Kan nooit! Je bent niet eens lang genoeg voor *alle* achtbanen.’

De meester knipoogt naar Sayan.

8 ‘Wij zijn ein-de-lijk verhuisd,’ zegt Shanti. ‘En we hebben alleen maar patat gegeten.’ Ze giechelt en slaat haar hand voor haar mond. ‘Mét frikandellen.’

‘Lekker,’ zegt de meester. ‘Het is maar goed dat ik dat niet wist.’

‘Wij hebben onze pup opgehaald,’ zegt Boaz.

‘Ik was jarig,’ jubelt Isa. ‘Ik vierde het drie keer. Bij papa, bij mama én met vriendinnen.’

‘Ik was op Texel en kwam gisteravond om elf uur pas thuis,’ zegt Tess. Ze rekt zich uit en gaat.

De meester knipoogt. ‘Als je maar niet in de klas in slaap valt.’

‘Ik heb je daar helemaal niet gezien,’ zegt Rick. ‘Ik was er ook.’

‘Zat je ook op de camping?’

Rick schudt zijn hoofd. ‘Nee, in een hotel.’

‘Wij waren in Parijs!’ zegt Sep. Hij trommelt met beide handen op zijn voetbalshirtje.

De meester zet een stap naar voren. ‘Ben je toevallig in het stadion van Paris Saint-Germain geweest?’

Sep knikt.

‘Echt? Heb je een handtekening of een foto van Messi?’

Iedereen roept door elkaar.

Ik loop naar de deur, draai de wc-kaart om en duw de deur open.

‘Ho ho, Elif, wat ga je doen? Jij bent,’ zegt de meester. Ik knijp mijn bovenbenen tegen elkaar. ‘Ik moet echt heel nodig.’

‘Vooruit dan maar,’ zegt hij.

Romy wijst naar de klok. ‘Meester! We mogen toch nóóit voor halftien?’

Ik hups van mijn linker- op mijn rechterbeen.

‘Klopt, Romy. Ga maar gauw, Elif. Voor deze ene keer.’

Ik slenter langs het leerplein, door de glazen klapdeuren, naar de toiletten verderop in de gang.

Ik duik een hokje in en draai de deur op slot.

Het liefst blijf ik hier zitten tot de kleine pauze.

Ik heb toch niks gedaan wat zĳ bijzonder vinden.

Ik moest ge-thee-blinddoekt bij mijn moeder achter op de fiets. Achterstevoren, al had ik dat zelf bedacht.

We crosten dwars door de stad en ik hoorde allemaal mopperende mensen. Het was een spannend ritje.

Ik denk dat een achtbaan ongeveer net zo voelt. We lachten en gilden.

Er werd keihard naar ons getoeterd. Mijn moeder riep dingen die ik niet mag zeggen. We scheurden overall langs: een oliebollenkraam, een snackbar, een bakker. Mijn buik rammelde, ook al was ik misselijk.

Opeens trapte ze keihard op de rem. Ik viel zowat van

de bagagedrager. Ze zei dat ik eraf mocht. Ze hield me aan mijn arm vast en hielp me met afstappen. Dat was maar goed ook, want mijn benen prikten van het bungelen. Ik zakte er bijna doorheen.

‘Doe je blinddoek maar af,’ zei ze.

10 Ik knipperde tegen de zon. Met mijn ogen volgde ik haar uitgestoken hand.

We stonden voor IJssalon Milaan.

‘Echt, mam?’

‘Wij gaan onszelf eens goed verwennen,’ zei ze.

Ik keek naar de prijs van een bolletje ijs. ‘Maar mam, dat hoeft niet.’

Ze schudde haar hoofd en trok me de ijssalon in. ‘Niks daarvan. Dit hebben we verdiend. Kies maar. Je mag drie bolletjes. In een hoorntje.’

‘Echt?’ vroeg ik voorzichtig.

Ze knikte en wapperde met een glimmend wit envelopje. Ik koos cookies, appeltaart en banaan.

Zij nam een latte. Dat is eigenlijk een groot glas melk met een laagje koffie in het midden. Ze kreeg er een bolletje stroopwafelijns in een piepklein schaalpje bij. Mama gaf de jongen achter de toonbank de kaart uit het envelopje. Daarna liepen we naar buiten.

Achterstevoren liep ik achter haar aan. Voor het geval hij zou zeggen: ‘Hé, je moet nog betalen.’ Maar dat gebeurde niet.

Ik deed extra lang over mijn ijsje. Na elk likje keek ik naar mama. Ze schraapte dunne laagjes ijs af met haar

koffielepel. De lepel ging haar mond in. Ze sloot haar ogen en bleef zeker tien tellen zo zitten.

Ik spoel de wc door en was mijn handen. De mouwen van mijn trui zijn kletsnat. Niet zo gek, want ze zijn te lang. Het is mijn lievelingstrui. Hij is lichtgrijs en superzacht. Ik kreeg hem van mijn moeder. Eerst rook hij naar de gymzaalkleedkamer. Maar nadat ze hem gewassen had niet meer. Ik pas er helemaal in.

Ik stroop mijn mouwen op tot onder mijn oksels en loop langs de ramen van de andere groep zeven. Ik kijk naar hun digibord. Hun juf, Marieke, is lief. Ze heeft een pot met elastiekjes. Voor als de jouwe kapot is. Maar háár vakantierondjes zijn pas erg. Ze geeft iedereen een selfie van zichzelf mee. Waar jij dan mee op de foto moet in de vakantie.

Gelukkig heb ik meester Ruud.

Als ik de deurklink vastpak, zitten mijn handen alweer verstopt in mijn mouwen. De meester staat voor het digibord. ‘Elif, we hebben op jou gewacht. Vertel eens: wat heb jij gedaan in de vakantie?’

Ik ga naast Rick zitten.

‘Ik?’ Ik wijs mezelf aan om tijd te rekken. En ik voel dat mijn wangen rood worden. ‘O, eh... ik heb veel ijs gegeten. In... eh... Milaan.’

Uitnodiging

- 12 'Ik geef een feestje. En *please*, zeg dat je komt.' Coco legt een witte envelop voor me op tafel. Mijn naam staat er in getypte letters op. Ik pers er een lachje uit en geef de kaart terug. 'Ik kan niet. Echt jammer.'
- 'Hoezo? Je weet nog niet eens wanneer het is.' Ze legt de kaart op mijn tafel en loopt door. Coco nodigt altijd de hele klas uit voor haar feestje. Haar ouders vinden dat wel zo eerlijk. Voorzichtig schuif ik de kaart uit de envelop. Haar verlanglijstje, een roze briefje, duw ik terug. De uitnodiging lijkt op een foto uit een tijdschrift. De tuin rondom Coco's zwembad is versierd met opblaasflamingo's en -palmbomen. In het zwembad drijven drie opblaasdonuts. Op het grasveld staan twee tafels met lichtroze kleden. Coco springt lachend in de lucht met haar armen en benen gespreid. Ik draai de kaart om.

Zaterdag word ik elf. Dat wil ik samen met jou vieren. Neem je je zwemspullen mee? Het is van drie tot acht uur.

Ik stop de kaart terug en vouw de envelop dicht.
En leg hem op het hoekje van mijn tafel. Mijn badpak was vorig jaar al te klein.
Ik kijk naar rechts, naar Rick. Na de voorjaarsvakantie moest hij van de meester naast mij zitten. Omdat hij kletst en ik niet.
Rick is aardig. Ik ga best vaak met hem mee naar huis. Om te gamen op zijn PlayStation.
Of soms doen we een TikTok-challenge.
We spreken nooit bij mij af.
Ik wil dat niet.
Hij hoeft niet te weten dat wij geen Netflix, chips, frisdrank en snelle wifi hebben.

13

Na school lopen we samen naar huis. Ik woon maar twee straten bij Rick vandaan. Eerder fietsten we. Tot mijn fiets kapotging.
We lopen altijd door het park naar huis. Daar is een dierenweide met kippen, konijnen, geiten en eenden. Rick zegt dat het een kinderboerderij is. Daar klopt helemaal niets van. Er is geen varken of pony. En je mag niet in de wei om de dieren te aaien.
In het midden van de dierenweide ligt een grote vijver. Als je op de brug staat, lijkt het op een acht. Als je een vogel bent en eroverheen vliegt, dan kun je dat nog beter zien. In de vijver zwemmen reuzengoudvissen en minischilpadjes.
Rick eet zijn brood nooit op. En omdat hij anders op

zijn kop krijgt, voeren we dat aan de dieren.
'Jij bent de slimste van de klas,' zegt Rick. Hij springt omhoog en probeert het straatnaambordje aan te tikken.

Wat niet lukt.

14 'Hoezo?' zeg ik. 'Ik vond het rekenen vanmorgen echt heel moeilijk.'

Als er iemand slim is, dan is hij het.

'Omdat jij elke dag drinken vergeet mee te nemen. En als enige ranja uit het keukentje mag pakken.'

Ik ga echt niet vertellen dat ik de pakjes appelsap die we soms hebben niet lust. En dat mama toen zei: 'Dan drink je maar water uit de kraan.'

'Ik moet altijd sojamelk drinken.' Rick trekt een vies gezicht.

'Ik wil morgen wel met je ruilen. Jij ranja, ik jouw sojamelk.'

'Ja, goed plan! Kom, wie het eerst bij het bankje is hoeft niet naast die stinkprullenbak te zitten.' Hij rent voor me uit.

Hijgend kom ik bij het houten bankje aan.

Rick zit al op de rugleuning. 'Ha, je kon me niet bijhouden, hè?'

'Ik deed niet eens mee met je wedstrijdje.'

Leunend tegen het hek eet ik de kaas op. Rick scheurt het brood in stukjes. Nog voordat hij klaar is, staan er geiten, kippen en konijnen bij ons.

We klimmen op het hek en doen een wedstrijdje 'ver

gooien'. Rick wint. Alleen maar omdat zijn armen langer zijn dan de mijne.

'Ga je naar Coco's feest?' vraagt hij.

Ik haal mijn schouders op. 'Ik denk het niet.'

'O.'

'Ik heb al iets anders,' zeg ik vlug.

'Voor de vakantie kon je ook al niet mee discozwemmen met de klas.'

Omdat ik mijn badpak niet meer paste.

Mijn buik zeurt. 'Tante Sabine is jarig.'

'Op dezelfde dag als Coco?'

'Ja.'

Rick fronst. 'Je kan toch een keer die verjaardag skippen?'

'Hoezo?'

'Snapt ze heus wel. Als jij zegt dat je graag naar Coco's feest wil. Je bent al zo vaak op de verjaardag van je tante geweest.'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik denk niet dat ze dat snapt.'

'Tuurlijk wel.'

'Jouw tante misschien, maar de mijne echt niet.'

Rick zucht.

Ik spring van het hek en raap mijn tas van de grond.

'Ik ga.'

'Nu al? En die TikTok-challenge dan?'

'Ik moet nog iets doen.'

'Of... vind je feestjes gewoon stom? Je komt nooit en je geeft er zelf ook nooit een.'

Dat laatste klopt.

Niet dat ik feestjes stom vind.

‘Tuurlijk wil ik wel.’ Ik zeg het bozer dan ik wil.

‘Je doet raar,’ zegt Rick.

Ik draai me om en word er duizelig van. ‘Wat weet jij er nou van!’

16

Ik ren over het rode pad langs de dierenweide de brug op.

Rick roept sorry.

Ik ren het park uit. Als hij me niet meer kan zien veeg ik mijn wangen droog.

Blauw brengt ongeluk

Ik zet mijn broodtrommel in de gootsteen en gooi mijn jas en tas in de gang. De uitnodiging leg ik op de eettafel.

Ik heb zin in koek.

In een heel pak.

Ik maak ranja en pak de koektrommel.

Ik voel het meteen.

Leeg.

Met mijn wijsvinger plet ik de kruimels en eet ze op.

Ik kijk op de kalender. De komende week staat er niets op. Behalve dan tot hoe laat mama werkt.

De klep van de brievenbus rammelt. Ik loop naar de gang en blijf stokstijf staan.

Opeens krijg ik geen adem meer.

Mijn vingers trillen als ik de blauwe envelop van de mat bij de voordeur raap. Ik ren meteen naar buiten en prop hem in de papiercontainer.

Zo diep als ik kan.

Pas dan adem ik uit.

Leuke post zit in witte enveloppen.

De blauwe brengen ongeluk.

Toen die kwamen kon er niks meer.

Ik zak op de grond, trek mijn trui over mijn knieën en wacht tot mijn hart minder bonst.

18

Mama komt een kwartier later thuis. ‘Doe dat nou niet met die trui. Je trekt hem helemaal uit zijn fatsoen.’ Ze zet haar fiets neer en hijst me omhoog. ‘Theetje?’

Ze beweegt het zakje van vanmorgen wel honderd keer op en neer in de glazen theepot. Ze draait het zakje om een lepeltje en trekt het draadje strak. ‘Hoe was het op school?’

‘Saai, zoals altijd.’

‘Daar geloof ik niks van.’ Ze lacht. ‘Ik zou zo terug naar school willen. Gewoon zitten en luisteren naar de verhalen van de meester. Een zorgeloos leventje. Lijkt me heerlijk.’

Daarom gooide ik de blauwe envelop dus weg. Omdat ze er zorgen van krijgt.

‘Nou, je mag in mijn plaats, hoor,’ zeg ik. ‘Ik app de meester wel dat jij morgen komt.’

Ik zie het al voor me: mijn moeder opgepropt aan mijn tafel in de klas. Ik pak mijn telefoon van het kastje.

Ze lacht. ‘Laat ook maar. Die staartdelingen van jou zijn veel moeilijker dan toen ik op school zat.’

Ze zet een theeglas voor me neer. ‘Het is een beetje een sneu theetje, Lief.’

Elif en Lief.

Dezelfde letters, andere volgorde.

Grapje van mijn moeder.

‘Niet erg, mam. Toevallig is lichte thee mijn lievelings.’

Ze glimlacht en gaat tegenover me aan tafel zitten. Ze kijkt naar de envelop.

‘Een uitnodiging voor het feestje van Coco,’ zeg ik.

‘Mag ik kijken?’ vraagt ze.

19

Ik knik.

Ze leest de kaart en het verlanglijstje en stopt het weer terug in de envelop.

‘Het is zaterdag pas,’ zeg ik.

‘Lief...’ Ze zucht en kijkt moeilijk. Ze vouwt haar handen om haar theeglas en staart naar het tafelblad.

Zij vindt het ook moeilijk, dat weet ik.

‘Ik heb al gezegd dat ik niet kan,’ zeg ik.

Ze staat op en knijpt me zachtjes in mijn arm. ‘Ik moet nog naar mevrouw Bosch, voor haar pillen.’

‘Oké.’

‘Wil jij de boodschappen voor me halen?’

Ik knik.

Eigenlijk wil ik niet. Maar het moet.

Mijn moeder heeft het altijd erg druk. Ze wast iemands oma. Trekt kousen aan bij opa’s. En geeft pilletjes aan zieken. Heel soms moet ze ’s avonds weg om iemand in bed te stoppen. Ze is namelijk kampioen instopper. En ze kan heel mooi voorlezen.

Dus dat is fijn voor die zieke mensen. En ook voor mij. Want ik mag dan opblijven tot ze weer thuis is.

Elke avond, na het eten, mag ik op mijn telefoon. Zij doet dan nog een uurtje haar andere werk.

Ze maakt kleren.

Geen nieuwe.

Al heb ik in de klas gezegd dat ze modeontwerper is.

20 Dat floepte er vanzelf uit toen we het over beroepen hadden. In het echt maakt ze broeken korter of gordijnen kleiner. Af en toe zet ze een nieuwe rits in iemands lievelingsjas.

Soms zit ik bij haar en kijk ik hoe ze dat doet.

‘Vraag anders of Rick met je meegaat boodschappen doen,’ zegt ze.

‘Rick is naar judo.’

‘Ach, wat jammer.’

‘Geeft niet.’

Rick zit niet eens op judo.

‘Nou, ik ga gauw. Ik heb voor vanavond ook nog een berg naaigoed liggen.’

Ze stapt op haar fiets en blaast een handkusje naar me.

Ik vang hem.

Boodschappen

Ik open de trapkast en steek mijn tong uit naar de boodschappentas. Mama kreeg hem van iemand die naar het verzorgingstehuis ging. Volgens haar is de tas *vintage*. Hij is best handig, maar vooral spuuglelijk. Hij heeft bruine ruitjes en het allerergste: er zitten wieltjes onder die keihard rammelen als je ermee over straat loopt.

21

Ik trek de tas achter me aan. Hij stuitert bij elke scheve stoeptegel. Op de heenweg loop ik altijd met een omweg naar de winkel. Zodat niemand de rammelende wieltjes hoort en daarom naar me kijkt. Om ze zelf niet te horen zing ik liedjes. Droevige, want die vind ik mooi. Na vier of vijf liedjes ben ik er. Op het zebrapad steek ik over. Ik mag alleen op de witte strepen staan. Dan mag ik een wens doen. Er zoeft een scooter voor me langs. De tas klapt op de grond. Ik wankel en stap per ongeluk op het grijze. Stom zebrapad. Ik had net zo'n leuke wens in mijn hoofd.

Ik raap de tas op en als ik omhoogkom, kijk ik recht in Ricks bruine ogen. 'O hé, jij hier?'